

ustanovení nemohou oněmi zvláštními předpisy býti míněny jiné předpisy, než předpisy exekučního řádu, zejména předpis § 3 exekučního řádu, podle něhož se povolení exekuce stane na návrh strany oprávněné k nároku. (Vymáhající věřitel). Ustanovení to neodporuje ustanovením vládního nařízení. Neboť podle § 90 odst. (1) vládn. nař. vykonávají se řečená rozhodnutí, není-li jejich výkon ve veřejném zájmu, jen k návrhu strany politickou nebo soudní exekucí. Odstavec druhý § 93 vládn. nařízení sice praví, že o povolení soudní exekuce zakročí úřad. Avšak z dalšího jeho ustanovení, že úřad má v soudním exekučním řízení postavení vymáhajícího věřitele jen, nejde-li o plnění, která se vymáhají jen k návrhu strany, plyne, že jde-li o takové plnění, má postavení to strana sama, poněvadž jinak by tu nebylo vůbec vymáhajícího věřitele. Když tedy strana podle exekučního titulu ve smyslu § 1 čís. 12 exek. řádu má nárok na plnění a je tedy vymáhajícím věřitelem ve smyslu § 3 ex. ř., může učiniti sama návrh na povolení exekuce u civilního soudu podle prvního odstavce § 3 exek. řádu k tomu povolaného. Ano z předloženého exekučního titulu jest zjevno, že stěžovatelka má nárok na částku v něm uvedenou, nelze jí upírati oprávnění ve smyslu druhého odstavce § 3 ex. ř. Druhým takovým předpisem jest ustanovení druhého odstavce § 54 ex. ř., podle něhož musí vymáhající věřitel, opírá-li návrh o exekuční titul ve smyslu § 1 čís. 12 ex. ř., předložití potvrzení rozhodujícího úřadu o vykonatelnosti. Také tomuto požadavku stěžovatelka vyhověla. Nebylo překážek, o kterých povinná strana se zmiňuje v rekursu proti usnesení prvního soudu. Neboť oprávněnou osobou ve smyslu § 3 a 7 ex. ř. byla stěžovatelka, poněvadž podle exekučního titulu byla obec povinna platiti částku v něm uvedenou jí. Zkoumati správnost potvrzení úřadu nebyl soud oprávněn, nehledíc k tomu, že skutečnosti tvrzené v té příčině v rekursu jsou nepřípustné novoty. Avšak první soud nemohl navrhovanou exekuci proti obci k vydobytí peněžité pohledávky povolit (§ 15 ex. ř.), pokud neměl prohlášením příslušného správního úřadu ve smyslu § 5 nařízení min. spravedlnosti ze 6. května 1897 čís. 153 ř. zák. zjištěn přípustný rozsah její. Bylo tedy rozhodnouti, jak se ve výroku stalo, a bude na prvním soudě, by si před rozhodnutím opatřil prohlášení podle § 6 tohoto nařízení.

Čís. 11476.

(Dožádaný) soud jest oprávněn ustanoviti nový rok k výsledku strany, jež se, nedostavivši se k původně stanovenému roku k jejímu výsledku, dodatečně omluvila.

(Rozh. ze dne 12. března 1932, Rv I 2066/30.)

Žalobě bylo o b ě m a n i ž š í m i s o u d y vyhověno. O d v o l a c í s o u d uvedl v otázce, o niž tu jde, v d ů v o d e c h: Výtku vadnosti a neúplnosti řízení opírá odvolatel o to, že: žalobce přes to, že se nedostavil, ač byl řádně předvolán, k roku ustanovenému na 18. března 1930

u okresního soudu v H. jako soudu dožádaného k výsledku jako strana a přes to, že nedostavení své předem náležitě neomluvil, vyslechnut byl jako strana při roku k tomu účelu znova ustanovenému. Podle odvolatela názoru byl žalobce ohledně svého výsledku jako strana prekludován, soud dožádaný měl vrátiti spisy soudu procesnímu a tento měl postupovati ve smyslu § 381 c. ř. s. Avšak nedostavení se žalobce k roku tomu bylo podáním č. 1.24 náležitě omluveno a bylo proto právem ustanoveno nové stání k výsledku žalobce jako strany. Paragraf 381 c. ř. s. předpokládá nedostavení se neomluvené.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

důvodů:

Neodůvodněnou je výtku činěná pod dovolacím důvodem § 503 čís. 2 c. ř. s., že dožádaný soud neměl ustanovovati nový rok k výsledku žalobce jako strany, an předem své nedostavení se k prvému výsledku neomluvil, a že měl spisy vrátiti dle § 381 c. ř. s. rozhodujícímu soudu. Neboť § 381 c. ř. s. nepraví, že dodatečná omluva nemůže ospravedlniti opětné předvolání strany k výsledku, nýbrž ukládá zcela všeobecně soudu, aby posoudil jaký vliv na důkaz má nedostavení se strany k výsledku, vezma v úvahu pečlivě všechny okolnosti. Schválil-li rozhodující soud a odvolací soud tento postup dožádaného soudu, vzav za podklad svého rozhodnutí žalobcův výsledek, neporušil tím žádný předpis formálního práva. Vytýká-li dovolatel, že dodatečná žalobcova omluva neobsahuje vůbec dostatečné omluvné důvody, činí tak opožděně, poněvadž to v odvolání nevytýkal a nemůže doháněti to, co opomenul v dovolacím řízení.

Čís. 11477.

Propuštění z moci otcovské jest proti vůli otcově nepřípustné. Soud má jen zkoumati, zda propuštění s vůlí otcovou jest pro dítě výhodné, nemůže však nahraditi otcovo svolení.

(Rozh. ze dne 12. března 1932, R II 370/31.)

Návrh nezletilé, by byla propuštěna z moci otcovské, byl zamítnut soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Propuštění z moci otcovské jest proti vůli otcově nepřípustné. Neboť podle jasného doslovu § 174 obč. zák. v doslovu § 2 zákona ze dne 23. července 1919 čís. 447 sb. z. a n. jest rozhodující vůle otcova; otec propouští dítě ze své moci a dítě musí si k tomu opatřiti jeho svolení; soud má jen zkoumati podle § 266 nesporného řízení, zda propuštění s vůlí otcovou jest pro dítě výhodné, nemůže však nahraditi otcovo